

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. balandžio 23 d.*

Byloje C-425/07 P

dėl 2007 m. rugsėjo 14 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisiais AE, įsteigta Maroussi (Graikija), atstovaujama *dikigoros* T. Asprogerakas Grivas,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai F. Castillo de la Torre ir T. Christoforou, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: graikų.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai A. Ó Caoimh, J. Klučka, U. Löhmus ir A. Arabadjiev (pranešėjas),

generalinis advokatas P. Mengozzi,
posėdžio sekretorius H. von Holstein, kanclerio pavaduotojas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. spalio 15 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2008 m. lapkričio 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Apeliaciniu skundu *AEPI Elliniki Etaireia pros Prostan tis Pnevmatikis Idioktisias AE* (toliau – AEPI) prašo panaikinti 2007 m. liepos 12 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *AEPI prieš Komisiją* (T-229/05, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis atmetė kaip nepagrįstą *AEPI* ieškinį dėl 2005 m. balandžio 18 d. Komisijos sprendimo (*SG-Greffe* (2005) D/201832, toliau – ginčijamas sprendimas), kuriuo atmestas apeliančės paduotas skundas dėl tariamo Graikijos kolektyvinio gretutinių teisių muzikos srityje administravimo organizacijų *Erato*, *Apollon* ir *Grammo* įvykdyto EB 81 ir 82 straipsnių pažeidimo, panaikinimo.

Ginčo aplinkybės

- 2 Iš skundžiamo sprendimo 1–12 punktų matyti, kad ginčo aplinkybės gali būti apibūdintos taip, kaip nurodoma toliau.
- 3 Apeliantė yra pagal Graikijos teisę įsteigta akcinė bendrovė, vykdanči intelektualines nuosavybės teisių apsaugą muzikos srityje Graikijoje.
- 4 1993 m. kovo 3 d. Graikijos Respublika priėmė Įstatymą Nr. 2121/1993, susijusį su autorių ir gretutinėmis teisėmis ir kultūriniais klausimais (FEK A' 25/4.3.1993, toliau – Įstatymas Nr. 2121/1993). Pagal šio įstatymo 54 straipsnį autoriai gali patikėti intelektinių teisių administravimą arba apsaugą kolektyvinėms administravimo organizacijoms, vykdančioms veiklą pagal Graikijos kultūros ministerijos išduotą leidimą. Šio įstatymo 58 straipsnyje nustatyta, kad įstatymo 54 straipsnio nuostatos pagal analogiją taikomos administruojant ir saugant gretutines teises.
- 5 Apeliantė prašė išduoti leidimą administruoti visas autorių ir gretutines teises muzikos srityje. Tačiau Graikijos kultūros ministerija jai išdavė tik ribotą leidimą administruoti autorių teises į muzikos kūrinius.
- 6 Trys Graikijos gretutinių teisių administravimo organizacijos, būtent *Erato*, *Apollon* ir *Grammo* (toliau – trys organizacijos), gavo leidimą vykdyti kolektyvinį gretutinių teisių atitinkamai interpretuojančių dainininkų, grojančių muzikantų ir garso ir (arba) vaizdo takelių prodiuserių administravimą.

- 7 2001 m. kovo 22 d. apeliantė išsiuntė Europos Bendrijų Komisijai skundą dėl Graikijos Respublikos ir trijų organizacijų veiksmų. Jame ji, visų pirma, nurodė, kad minėtos organizacijos, piktnaudžiaudamos dominuojančia padėtimi, sudarydamos draudžiamus susitarimus ir vykdydamos suderintus veiksmus (toliau – skundžiami veiksmai), pažeidė EB 81 ir 82 straipsnius, ir, antra, paprašė apskųsti Graikijos Respubliką Teisingumo Teisme už EB 81 straipsnio pažeidimą, nes pagal Įstatymą Nr. 2121/1993 šioms organizacijoms buvo leista vykdyti skundžiamus veiksmus.
- 8 Savo skunde apeliantė pažymėjo, kad buvo nustatytas pernelyg aukštas atlyginimas už naudojimąsi gretutinėmis teisėmis – net iki 5 % nuo Graikijos televizijos ir radijo stočių bruto pajamų. Šiais veiksmais buvo pažeisti EB 81 ir 82 straipsniai, todėl jai buvo padaryta didelė ir nepataisoma žala, nes suinteresuotosios įmonės šių pernelyg didelių sumų negalėjo sumokėti, o apeliantė negavo jos prašomo autorinio atlyginimo.
- 9 2004 m. gruodžio 7 d. laišku Komisija dėl teisinių ir procesinių priežasčių skundą padalijo į dvi dalis: pirmoji susijusi su Graikijos Respublika, antroji – su trimis organizacijomis.
- 10 2005 m. balandžio 18 d. Komisija, atsižvelgusi į apeliantės argumentus, ginčijamu sprendimu atmetė skundą, kiek jis susijęs su trimis organizacijomis, nes nebuvo Bendrijos intereso.

11 Ginčijamas sprendimas grindžiamas šiais esminiais argumentais:

„ Šioje byloje tariamas pažeidimas negali sukelti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų, nes visos jame dalyvaujančios šalys turi buveinę Graikijoje ir veiklą vykdo tik šioje šalyje. Nepanašu, kad, atsižvelgiant į gretutinių teisių apsaugos paslaugų (rinkos) struktūrą ir tokio verslo praktinius sunkumus, padėtis pasikeistų, t. y. kad trys <...> organizacijos netrukus pradėtų veiklą kitose šalyse. Be to, tariamų pažeidimų praktinis poveikis pasireiškia tik Graikijos rinkoje. Muzikos kūrinių panaudojimo sutartys sudaromos tik su Graikijoje esančiomis radijo ir televizijos stotimis ir kitais naudotojais. Trys <...> organizacijos gali vykdyti gretutinių teisių apsaugą tik Graikijoje ir neturi praktinių galimybių įgyvendinti šią kompetenciją už šios šalies ribų.

Antra, siekdama nustatyti galimą pažeidimą, Komisija turi įvykdyti sudėtingą nagrinėjamoje rinkoje vyraujančių sąlygų ir esamų alternatyvų tyrimą. Visų pirma, kadangi Graikijos įstatyme, kuris atitinka (1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos) Direktyvą 92/100/EEB (dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje, OL L 346, p. 61; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 120), nustatyta, kad vienkartinis atlygis mokamas už visas gretutines teises ir kadangi tariamas pažeidimas buvo padarytas todėl, jog trys šio atlygio siekiančios <...> organizacijos kartu prisistato naudotojams, Komisija turi įrodyti galimą metodų, kuriais vadovaujantis būtų galima atskirai reikalauti mokėti vienkartinį atlygį, buvimą ir veiksmingumą. Antra, Komisija (privalo ne tik) įrodyti, kad trys <...> organizacijos užima dominuojančią padėtį, (bet ir), atsižvelgdama į (1989 m. liepos 13 d.) Teisingumo Teismo sprendimus *Tournier* (395/87, Rink. p. 2521) ir *Lucazeau (ir kt.)* (110/88, 241/88 ir 242/88, Rink., p. 2811), ištirti atitinkamus atlyginimus už naudojimąsi autorinėmis ir gretutinėmis teisėmis visose Sąjungos šalyse, atitinkamus jų apskaičiavimo pagrindus, naudotus kriterijus ir Graikijos rinkoje, palyginti su kitų valstybių narių (rinkomis), vyraujančias sąlygas.

Be to, reikia pažymėti, kad Jūsų įmonė turi galimybę savo kaltinimus pateikti nacionalinėms institucijoms. Visų pirma, šiuo atveju ji gali kreiptis į Graikijos konkurencijos instituciją. Graikijos konkurencijos institucija, nuodugniai susipažinusi su nacionalinės rinkos sąlygomis, visiškai pajėgi išnagrinėti Jūsų skundą. Tai, kad visos suinteresuotosios šalys ir visi suinteresuotieji muzikos naudotojai turi savo buveinę ir vykdo veiklą Graikijos rinkoje, sustiprina nuodugnaus vietos rinkos sąlygų žinojimo svarbą. Be to, ši institucija, kaip ir <...> Komisija, turi tokią pat kompetenciją taikyti (EB 81 ir 82) straipsnius.

Darytina išvada, kad tyrimo priemonių, kurių reikia imtis siekiant konstatuoti, ar trijų <...> organizacijų veiksmai atitinka Bendrijos konkurencijos taisykles, ar ne, apimtis ir sudėtingumas yra neproporcingi atsižvelgiant į labai ribotą tariamo pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui. Vadinasi, byla neturi būtino Bendrijos intereso, kad Komisija galėtų pradėti tyrimą.“

- 12 Pagaliau 2005 m. balandžio 20 d. Komisija nusprendė nutraukti nagrinėti skundo dalį, susijusią su tariamu Graikijos Respublikos įsipareigojimų neįvykdymu. *AEPI* dėl šio sprendimo paduotas ieškinys buvo atmestas 2006 m. rugsėjo 5 d. Pirmosios instancijos teismo nutartimi *AEPI prieš Komisiją* (T-242/05); dėl šios nutarties buvo paduotas apeliacinis skundas, kuris taip pat buvo atmestas 2007 m. liepos 10 d. Teisingumo Teismo nutartimi *AEPI prieš Komisiją* (C-461/06 P).

Ieškinys Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

- 13 Ieškinyje dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo Pirmosios instancijos teisme apeliante nurodė du pagrindus, susijusius su atitinkamai akivaizdžia skundžiamų veiksmų keliamo Bendrijos intereso vertinimo klaida ir motyvavimo pareigos pažeidimu.

- 14 Dėl pirmojo pagrindo Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 38 punkte nusprendė, kad kiek tai susiję su Komisijos įgaliojimais, susijusiais su skundų nagrinėjimu, Bendrijos intereso dėl konkurencijos srityje pateikto skundo vertinimas priklauso nuo kiekvienos bylos faktinių ir teisinių aplinkybių, kurios gali labai skirtis, o ne nuo iš anksto apibrėžtų privaloma tvarka taikomų kriterijų. Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad Komisija, atsižvelgiant į jos uždavinį užtikrinti EB 81 ir 82 straipsnių taikymą, privalo apibrėžti ir įgyvendinti Bendrijos konkurencijos politiką ir šiuo tikslu nagrinėdama skundus turi diskreciją.
- 15 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 40 punkte pažymėjo, kad vertindama, ar yra Bendrijos interesas, Komisija turi įvertinti nurodyto pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui, tikimybę, kad pavyks įrodyti jo buvimą, ir būtinų tyrimo priemonių mastą, kad kuo geriau atliktų savo užduotį prižiūrėti, ar laikomasi EB 81 ir EB 82 straipsnių.
- 16 Šioje byloje Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 45 ir 46 punktuose padarė išvadą, kad ginčijamame sprendime Komisija, darydama išvadą, jog skundžiami veiksmai neturi Bendrijos intereso, rėmėsi trimis motyvais, o būtent kad jie negalėjo sukelti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų, kad Komisija, siekdama nustatyti tariamo pažeidimo buvimą, turėjo pradėti vykdyti sudėtingą rinkos sąlygų tyrimą ir kad apeliančės teisių ir interesų apsaugą gali užtikrinti kompetentingos nacionalinės institucijos. Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad savo ieškiniu dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo apeliančė ginčijo tik pirmąjį nurodytą motyvą.

17 Po to Pirmosios instancijos teismas pradėjo nagrinėti pirmąjį ieškinio pagrindą:

„47 Todėl Pirmosios instancijos teismas turėtų išnagrinėti tik tuos ieškovės argumentus, kuriais ji ginčija, kad nebuvo padaryta poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai, teigdama, jog nustatant pernelyg didelius atlyginimus už naudojimąsi gretutinėmis teisėmis gali būti padarytas žalingas poveikis bendrajai rinkai EB 81 ir 82 straipsnių prasme, net jei tai daroma tik Graikijos teritorijoje.

48 Šiuo klausimu Komisija, visų pirma, manė, kad visos byloje dalyvaujančios šalys turėjo savo buveines Graikijoje ir joje vykdė savo veiklą, antra, kad nebuvo tikėtina, jog trijų <...> organizacijų veikla galėtų būti išplėsta į kitas šalis, ir, trečia, kad muzikos naudotojai turėjo Graikijos pilietybę, o trys <...> organizacijos turėjo kompetenciją tik Graikijos teritorijoje.

49 Preliminariai pažymėtina, kad jokia ieškovės nurodyta faktinė ir teisinė aplinkybė neįrodo, kad skundžiamais veiksmais daromas poveikis valstybių narių prekybiniam ryšiams, kuris galėtų pakenkti siekiant vieningos rinkos tikslų. Iš tiesų ieškovė tenurodo finansinius sunkumus, kuriuos patyrė autorių teisių administravimo įmonės ir muzikos naudotojai Graikijoje ir visose valstybėse narėse, ir negali pagrįsti savo teiginių arba bent jau pateikti faktų, kuriais remiantis būtų galima tai įrodyti.

50 Dėl ieškovės argumento, kad bendrosios rinkos sutrikimai atsirado dėl to, jog Graikijos ir užsienio autorių teisės perleidžiamos Europos Sąjungoje įsteigtoms įmonėms, konstatuotina, kad trijų <...> organizacijų kompetencija yra ribojama Graikijos teritorija ir dėl šios priežasties iš esmės muzikos naudotojai Graikijos teritorijoje ir Graikijos autoriai patiria tariamą žalą dėl skundžiamų veiksmų.

- 51 Dėl argumentų, kad Teisingumo Teismas jau buvo nusprendęs, jog pažeidimai, daromi tik vienoje valstybėje narėje, gali būti laikomi konkurencijos taisyklių pažeidimu, pažymėtina, kad byloje, kuriose buvo priimti šie sprendimai, valstybių narių tarpusavio prekybai žalingas poveikis buvo padarytas arba nacionalinių autorių teisių administravimo įmonių suderintais veiksmais, pasireiškiančiais nuolatiniu atsisakymu suteikti prieigą prie savo repertuaro užsienio naudotojams (minėti sprendimai *Lucazeau ir kt.* (17 punktas) ir *Tournier* (23 punktas), arba pašalinant visus potencialius konkurentus iš geografinės rinkos, kurią sudaro valstybės narės teritorija (1995 m. balandžio 6 d. Sprendimo *RTE ir ITP prieš Komisiją* (C-241/91 P ir C-242/91 P, Rink. p. I-743) 70 punktas). Akivaizdu, kad minėtos bylos neturi bendrų sąlyčių taškų su šia byla.
- 52 Dėl tariamo vienodumo ir proporcingumo tarp valstybių narių reikalavimo atlyginimų už naudojimąsi gretutinėmis teisėmis srityje, kuris buvo įtvirtintas (2003 m. vasario 6 d.) sprendime *SENA* (C-245/00, Rink. p. I-1251), pažymėtina, kad šiame sprendime (34 punktas) Teisingumo Teismas, atvirksčiai, nusprendė, jog Bendrijoje nėra nustatyta teisingo atlygio apibrėžimo ir nėra objektyvių priežasčių, kurios pateisintų, kad Bendrijos teismas nustatytų tokio atlygio nustatymo tvarką.
- 53 Pagaliau dėl argumento, kad Komisija pripažino EB 81 ir EB 82 straipsnių pažeidimą, pažymėtina, jog iš 2004 m. gruodžio 10 d. laiško ir ginčijamo sprendimo akivaizdžiai matyti, kad jis nepagrįstas, nes Komisija nepripažino, kad toks pažeidimas buvo padarytas.
- 54 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, konstatuotina, kad ieškovė nepateikė jokie konkretaus įrodymo, kuriuo būtų įrodytas esamas ar potencialus didelis bendrosios rinkos veikimo sutrikimas.
- 55 Taigi ieškovė neįrodė, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, manydama, kad ieškovės skundžiamais veiksmais poveikis buvo

daromas didele dalimi arba tik Graikijos rinkoje ir kad dėl šios priežasties jie negalėjo pažeisti valstybių narių tarpusavio prekybos EB 81 ir 82 straipsnių prasme.

56 Todėl pirmąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.“

18 Dėl antrojo ieškinio pagrindo ir visų pirma dėl kaltinimo, kad Komisija nepateikė savo pozicijos dėl visų pateiktų dokumentų ir argumentų, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Komisija tebuvo įpareigota pateikti teisinius argumentus, kurie turi esminę svarbą priimant sprendimą. Pirmosios instancijos teismo manymu, Komisija aiškiai, kaip to reikalaujama, nurodė konkrečius skundo atmetimo motyvus (skundžiamo sprendimo 62 ir 63 punktai).

19 Atsižvelgdamas į tai, kas pasakyta, Pirmosios instancijos teismas atmetė visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

20 AEPI Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

- iš esmės išnagrinėti apeliančios reikalavimus, kurie buvo nurodyti nagrinėjant bylą pirmoje instancijoje, arba grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui, kad jis iš naujo ją išnagrinėtų patenkindamas minėtus reikalavimus,

- priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.

21 Komisija prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliančios bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

Dėl priimtimumo

22 Komisija ginčija apeliacinio skundo priimtimumą, nurodydama, kad visi apeliacinio skundo pagrindai iš esmės apima argumentus ir įrodymus, apeliančios pateiktus pirmoje instancijoje, ir kad konkrečiai nenurodytos skundžiamame sprendime padarytos teisės klaidos.

23 Šiuo klausimu primintina, kad iš EB 225 straipsnio 1 dalies antrosios pastraipos ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos aišku, jog apeliacinis skundas paduodamas tik dėl teisės klausimų ir turi būti pagrįstas pagrindais, susijusiais su Pirmosios instancijos teismo kompetencijos nebuvimu, procedūros pažeidimais Pirmosios instancijos teisme, kurie daro neigiamą poveikį apeliančio interesams, arba su minėto teismo padarytu Bendrijos teisės pažeidimu.

- 24 Iš teismo praktikos taip pat matyti, kad jeigu apeliantas ginčija tai, kaip Pirmosios instancijos teismas išaiškino ar taikė Bendrijos teisę, pirmojoje instancijoje nagrinėti teisės klausimai gali būti iš naujo keliami per apeliacinį procesą. Iš tikrųjų, jeigu apeliantas negalėtų grįsti savo skundo Pirmosios instancijos teisme pateiktais ieškinio pagrindais ir argumentais, tai apeliacinis procesas netektų dalies prasmės (žr. 2006 m. sausio 19 d. Sprendimo *Comunità montana della Valnerina prieš Komisiją*, C-240/03 P, Rink. p. I-731, 107 punktą; 2003 m. lapkričio 11 d. Nutarties *Martinez prieš Parlamentą*, C-488/01 P, Rink. p. I-13355, 39 punktą ir 2006 m. liepos 13 d. Nutarties *Front national ir kt. prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-338/05 P, 23 punktą).
- 25 Be to, apeliaciniame skunde reikia aiškiai nurodyti prašomo panaikinti sprendimo kritikuojamus elementus ir teisinius argumentus, kuriais konkrečiai grindžiamas šis prašymas (žr. minėto sprendimo *Comunità montana della Valnerina prieš Komisiją* 105 punktą ir minėtas nutartis *Martinez prieš Parlamentą* (40 punktas) bei *Front national ir kt. prieš Parlamentą ir Tarybą* (24 punktas).
- 26 Šiuo klausimu konstatuotina, kad apeliantė identifikavo tam tikrus skundžiamo sprendimo punktus, būtent 38, 41–43, 44 ir 54, dėl kurių ji pateikė teisinius argumentus, kuriais siekiama įrodyti, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidų.
- 27 Todėl prieštaravimą dėl priimtumo reikia atmesti.

Dėl esmės

- 28 Grįsdama savo apeliacinį skundą, apeliantė nurodo penkis pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo motyvavimo, kiek tai susiję su Komisijos diskrecija nagrinėjant jai pateiktus skundus, stoka. Antruoju, trečiuoju ir ketvirtuoju

pagrindais apelianė iš esmės teigia, kad Pirmosios instancijos teismo sprendimas yra nepagrįstas ir nemotyvuotas, kiek jis susijęs su išvada, kad valstybių narių tarpusavio prekybai nedaroma poveikio. Galiausiai penktuoju pagrindu apelianė teigia, kad skundžiamame sprendime padaryta teisės klaida, nes net galimo poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai pakanka, kad būtų pagrįstas EB 81 ir 82 straipsnių taikymas.

Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo

— Šalių argumentai

²⁹ Skundžiamo sprendimo 38 punkte apelianė nurodo motyvavimo stoką, nes Pirmosios instancijos teismas neišnagrinėjo, ar Komisija ginčijamame sprendime laikėsi diskrecijos, kurią ji turi nagrinėdama jai pateiktus skundus konkurencijos srityje, ribų. Iš tiesų tai, kad Komisijai, nagrinėjant tokius skundus, suteikiama diskrecija, nepateisina ieškinio atmetimo, nes nagrinėjama diskrecijos teisė negali būti įgyvendinama savavališkai.

³⁰ Komisija atsikerta, kad Pirmosios instancijos teismas aiškiai ir visapusiškai motyvavo savo vertinimą ir kad ji ginčijamajame sprendime laikėsi diskrecijos ribų.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 31 Pažymėtina, kad Pirmosios instancijos teismas buvo teisus, skundžiamo sprendimo 38 punkte teigdamas, jog Komisija turi apibrėžti ir įgyvendinti Bendrijos konkurencijos politiką ir šiuo tikslu, nagrinėdama jai paduotus skundus, turi diskreciją (šiuo klausimu žr. 1999 m. kovo 4 d. Sprendimo *Ufex ir kt. prieš Komisiją*, C-119/97 P, Rink. p. I-1341, 88 ir 89 punktus).
- 32 Tačiau iš to negalima daryti išvados, kad Pirmosios instancijos teismas neišnagrinėjo, ar Komisija šiuos įgaliojimus įgyvendino laikydamasi teismo praktikos nustatytų ribų.
- 33 Iš tiesų skundžiamo sprendimo 39 punkte priminęs, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką, tuomet, kai Komisija nusprendžia suteikti pirmenybės laipsnius pateiktiems skundams, ji gali patvirtinti tvarką, pagal kurią šie skundai bus nagrinėjami, ir vadovautis byloje esančio Bendrijos intereso pirmenybės kriterijumi, Pirmosios instancijos teismas paskesniame punkte paaiškino, kad vertindama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, Komisija turi atsižvelgti į bylos aplinkybes ir ypač į jai pateiktame skunde išdėstytus teisinius ir faktinius įrodymus, įvertinti nurodyto pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui, tikimybę, kad pavyks įrodyti jo buvimą, ir būtinų tyrimo priemonių mastą.
- 34 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas pabrėžė visų pirma privaląs patikrinti, ar iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija tokį vertinimą atliko (skundžiamo sprendimo 41 punktas).
- 35 Paskesniuose skundžiamo sprendimo punktuose Pirmosios instancijos teismas konkrečiai tai patikrino.

36 Konkrečiai kalbant, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 46 ir paskesniuose punktuose išnagrinėjo, ar Komisija buvo teisi, manydama, jog skundžiami veiksmai negalėjo sukelti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų, kad galėtų padaryti išvadą, jog nėra pakankamo Bendrijos intereso nagrinėti skundą.

37 Tokiu būdu Pirmosios instancijos teismas vykdė sąlygų, kuriomis Komisija naudojosi savo diskreciją, teisminę peržiūrą.

38 Šiomis sąlygomis Pirmosios instancijos teismo negalima kaltinti, kad jis neišnagrinėjo, ar Komisija ginčijamame sprendime laikėsi nagrinėjant jai pateiktus skundus turimos diskrecijos ribų. Todėl šiuo klausimu skundžiamame sprendime motyvų netrūksta.

39 Dėl šios priežasties pirmasis pagrindas yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Dėl antrojo, trečiojo ir ketvirtojo pagrindų

— Šalių argumentai

40 Apeliantės antrasis, trečiasis ir ketvirtasis apeliacinio skundo pagrindai, kuriuos reikia išnagrinėti kartu, susiję su Pirmosios instancijos teismo teiginiais, kad kai pažeidimo poveikis pasireiškia tik vienos valstybės narės teritorijoje, Komisija turi teisę atmesti skundą dėl Bendrijos intereso nebuvimo, nes šis pažeidimas neturi įtakos Bendrijos prekybai.

41 Antrajame ir trečiajame pagrinduose ji ypač primena, kad skundžiamo sprendimo 41–43 punktuose padarytos vertinimo klaidos arba jie nebuvo motyvuoti. Be to, apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teisumą, kad jis skundžiamo sprendimo 44 punkte rėmėsi teismo praktika, kuri visiškai nebuvo susijusi su autorių teisėmis, ir neatsižvelgė į daug svarbių sprendimų, kuriais remiantis buvo galima įrodyti, jog galėjo būti daromas poveikis Bendrijos prekybai, net jeigu pažeidimas buvo vykdomas tik vienos valstybės narės teritorijoje.

42 Ketvirtuoju pagrindu apeliantė teigia, kad EB 81 ir 82 straipsniuose iš anksto neatmetama galimybė, jog Bendrijos prekybai gali būti daromas žalingas poveikis, net jeigu pažeidimas vykdomas vienos valstybės teritorijoje. Be to, ji ginčija skundžiamo sprendimo 49 ir 50 punktuose pareikštą teiginį, kad ji nepateikė įrodymų, jog, pirma, skundžiamais veiksmais daromas poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai, galintis sutrukdyti įgyvendinti vieningos rinkos uždavinius ir, antra, ne vien muzikos naudotojai Graikijos teritorijoje ir Graikijos autoriai patiria žalą, kuri tariamai kyla dėl skundžiamų veiksmų. Šiuo klausimu ji rėmėsi visų pirma šiomis aplinkybėmis:

- maždaug 4 500 įmonių, kurios naudojo muzikos kūrinius ir reguliariai mokėjo autorinius atlyginimus, nustojo transliuoti muzikos kūrinius dėl trijų organizacijų nustatytų naudojimosi gretutinėmis teisėmis kainų (5 % už naudojimąsi gretutinėmis teisėmis; šią procentinę dalį reikėtų lyginti su apeliantės prašomais 2,2 % už naudojimąsi autorinėmis teisėmis); be to, kaip patvirtino *Monomeles Protodikeio Athinon* (Atėnų (Graikija) pirmosios instancijos teismas, kurį sudaro vienas teisėjas) savo sprendime Nr. 5144/2005, apeliantė kasmet gaudavo 5 522 EUR autorinio atlyginimo už muzikos kūrinius, transliuojamus *Olympiaki Aeroporja* orlaiviuose, o trys organizacijos iš šios oro bendrovės reikalavo mokėti 627 563 EUR kasmet už naudojimąsi gretutinėmis teisėmis į tuos pačius muzikos kūrinius,

— pirma apibūdintais veiksmais buvo daromas poveikis Bendrijos vidaus prekybai autorių teisių ir gretutinių teisių srityje, nes maždaug 50 % Graikijoje transliuojamų muzikos kūrinių yra užsienio muzikos kūriniai; be to, užsienio autoriams, kurių muzikos kūriniai transliuojami Graikijoje, šioje valstybėje narėje bendrai atstovauja apeliantė, jų vardu Graikijoje surenkanti autorinius atlyginimus. Taigi dėl pernelyg didelių trijų organizacijų nustatytų kainų jie negauna didelių pajamų.

43 Priešingai nei teigia apeliantė, Komisijos manymu, iš skundžiamo sprendimo faktais pagrįstų motyvų aiškiai matyti, kad trijų organizacijų veiklos mastas ir veiksmai nesukėlė nė mažiausio įtarimo, kad ši veikla daro didelę įtaką Bendrijos vidaus prekybai.

— Teisingumo Teismo vertinimas

44 Preliminariai primintina, kad iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad tik Pirmosios instancijos teismas turi jurisdikciją, viena vertus, nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai esminiai jų nustatymo netikslumai susiję su jam pateikta bylos medžiaga ir, kita vertus, įvertinti šiuos faktus. Taigi faktų įvertinimas, išskyrus pateiktų įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurio kontrolę vykdo Teisingumo Teismas (žr. 1999 m. vasario 11 d. Sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją*, C-390/95 P, Rink. p. I-769, 29 punktą ir 2000 m. birželio 15 d. Sprendimo *Dorsch Consult prieš Tarybą ir Komisiją*, C-237/98 P, Rink. p. I-4549, 35 punktą).

45 Taigi apeliantės argumentai, kuriais siekiama įrodyti, jog buvo daromas poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai, ypač išdėstyti nagrinėjant ketvirtąjį pagrindą, t. y.

kad ji Graikijoje gauna autorinį atlyginimą ne tik už graikų autorių, bet ir kitose Sąjungos valstybėse narėse įsisteigusių autorių muzikos kūrinių naudojimą ir kad šį autorinį atlyginimą pagal abipusio atstovavimo sutartis ji perveda kitoms analogiškomis organizacijoms, įsteigtoms kitose valstybėse narėse ir įpareigotoms, kaip ir *AEPI*, vykdyti kolektyvinį muzikos kūrinių autorių teisių administravimą, negali būti priimti.

46 Pirma, šie argumentai yra visiškai faktinio pobūdžio, todėl Teisingumo Teismas apeliaciniame procese jų negali nagrinėti.

47 Antra, apeliantė nekaltina Pirmosios instancijos teismo, kad jis iškraipė tam tikrus įrodymus.

48 Trečia, apeliantė tik ginčija Pirmosios instancijos teismo išvadą, kad ji neįrodė, jog skundžiami veiksmai gali daryti poveikį Bendrijos vidaus prekybai. Tačiau nurodyti pagrindai bet kuriuo atveju yra neveiksmingi, nes šis poveikis pats savaime nesukelia didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų. Pažymėtina, kad šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas atmetė pirmąjį apeliantės pateiktą ieškinio dėl panaikinimo pagrindą, konstatuodamas, kad ji nepateikė jokio konkretaus fakto, įrodančio esamus ar galimus didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus.

49 Šiuo klausimu pažymėtina, kad sąvokos „poveikis Bendrijos vidaus prekybai“ ir „dideli bendrosios rinkos veikimo sutrikimai“ skiriasi.

- 50 Dėl pirmosios sąvokos iš EB 81 ir 82 straipsnių formuluočių aišku, kad jie taikomi konkurenciją ribojančių draudžiamų susitarimų ir piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi atvejais, tik jei šie draudžiami susitarimai ir piktnaudžiavimas gali daryti poveikį Bendrijos vidaus prekybai. Poveikis Bendrijos vidaus prekybai yra kriterijus, skirtas Bendrijos konkurencijos taisyklių, visų pirma EB 81 ir 82 straipsnių, ir nacionalinės konkurencijos teisės taikymo sritims apibrėžti. Jei pripažįstama, kad tariamas pažeidimas negali daryti poveikio Bendrijos vidaus prekybai arba poveikis yra nedidelis (šiuo klausimu žr. 2006 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Asnef-Equifax et Administración del Estado*, C-238/05, Rink. p. I-11125, 34 punktą ir minėtą teismo praktiką bei 2007 m. sausio 27 d. Sprendimo *Dalmine prieš Komisiją*, C-407/04 P, Rink. p. I-829, 90 punktą ir minėtą teismo praktiką), Bendrijos konkurencijos taisyklės, visų pirma EB 81 ir 82 straipsniai, netaikomos.
- 51 Vadovaujantis nusistovėjusia teismų praktika, įmonių susitarimas gali turėti įtakos valstybių narių tarpusavio prekybai, jei remiantis objektyvių teisinių ir faktinių aplinkybių visuma galima gana užtikrintai numatyti, kad jis galės tiesiogiai arba netiesiogiai, iš tikrųjų arba potencialiai paveikti prekybą tarp valstybių narių taip, kad galėtų sutrukdyti pasiekti vieningos rinkos tarp valstybių narių tikslus (šiuo klausimu žr. visų pirma minėto sprendimo *Dalmine prieš Komisiją* 90 punktą).
- 52 Didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų sąvoka gali būti vienu iš Bendrijos intereso buvimo vertinimo kriterijų, kurio pakanka, kad Komisija išnagrinėtų skundą.
- 53 Komisija, nustatydamą jai pateiktų skundų nagrinėjimo pirmenybės tvarką, gali teisėtai remtis Bendrijos interesu. Šiuo tikslu ji privalo kiekvienu atveju įvertinti tariamų konkurencijos pažeidimų sunkumą ir jų poveikio intensyvumą. Ši pareiga visų pirma

reiškia, kad ji turi atsižvelgti į nurodytų pažeidimų trukmę ir svarbą, taip pat jų poveikį konkurencijos padėčiai Europos Bendrijoje (minėto sprendimo *Ufex ir kt. prieš Komisiją* 93 punktas).

- 54 Todėl jei būtų padaryta išvada, kad daromas poveikis Bendrijos vidaus prekybai, skundą dėl EB 81 ir 82 straipsnių pažeidimo nagrinės Komisija, o ne nacionalinės konkurencijos institucijos, jei egzistuoja pakankamas Bendrijos interesas. Taip galėtų būti, pavyzdžiui, tuomet, jei nurodytas pažeidimas galėtų sukelti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų.
- 55 Nors ir tiesa, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas aiškiai ir tiksliai neišskyrė šių dviejų sąvokų, o, kaip savo išvados 40–45 punktuose pažymėjo generalinis advokatas, jas sutapatino, minėtas sprendimas negali būti panaikintas, nes jo rezoliucinė dalis yra pagrįsta dėl kitų teisinių motyvų (šiuo klausimu žr. 1992 m. birželio 9 d. Sprendimo *Lestelle prieš Komisiją*, C-30/91 P, Rink. p. I-3755, 28 punktą ir 2000 m. liepos 13 d. Sprendimo *Salzgitter prieš Komisiją*, C-210/98 P, Rink. p. I-5843, 58 punktą).
- 56 Iš skundžiamo sprendimo 49, 50 ir 54 punktų matyti, kad jo rezoliucinė dalis pagrįsta motyvais, kuriuos galima apibendrinti šio sprendimo 54 punkte Pirmosios instancijos teismo padaryta išvada, kad apeliantė nepateikė jokie konkretaus įrodymo, patvirtinančio esamus ar galimus didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus.
- 57 Iš to matyti, kad, neatsižvelgdamas į skundžiamo sprendimo argumentus, susijusius su poveikiu Bendrijos vidaus prekybai EB 81 ir 82 straipsnių prasme, Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškinį, nes trūko konkrečių įrodymų, patvirtinančių esamus ar galimus didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus, atitinkančius Bendrijos intereso buvimo vertinimo kriterijų, kurio pakanka, kad skundą nagrinėtų Komisija.

- 58 Vadinas, negalima teigti, kad dėl skundžiamo sprendimo painumo, kurio, beje, apeliantė savo apeliaciniame skunde nenurodė, gali būti sukliudyta suprasti šio sprendimo motyvus, siekiant ginčyti jo teisėtumą arba Teisingumo Teismui vykdyti teisminę priežiūrą.
- 59 Be to, nors tiesa, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 55 punkte konstatavo, kad apeliantė neįrodė, jog ginčijamame sprendime Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, manydama, kad skundžiamais veiksmais negalėjo daryti poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai EB 81 ir 82 straipsnių prasme, ir nors Komisija šiuo klausimu nenurodė jokios savo pozicijos, vis dėlto šis teiginys nesusijęs su „didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų“ sąvoka.
- 60 Be to, atsižvelgiant į tai, kad Komisija ginčijamame sprendime neišnagrinėjo klausimo dėl poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai, pažymėtina, jog dėl minėto Pirmosios instancijos teismo teiginio neatimama kompetentingų nacionalinių institucijų teisė šioje byloje taikyti EB 81 ir 82 straipsnius.
- 61 Dėl nagrinėjant antrąjį ir trečiąjį pagrindus apeliančios nurodytų argumentų, minėtų šio sprendimo 41 punkte ir pagrįstų įvairiais Teisingumo Teismo sprendimais, pažymėtina, kad teismo praktika, kuria ji remiasi, nėra svarbi šioje byloje.
- 62 Iš tiesų visuose Teisingumo Teismo sprendimuose, kuriais remiasi apeliantė, t. y. 1979 m. gegužės 31 d. Sprendime *Hugin Kassaregister ir Hugin Cash Registers prieš Komisiją* (22/78, Rink. p. 1869), minėtame sprendime *Tournier*, minėtame sprendime *Lucazeau ir kt.*, 1991 m. gruodžio 10 d. Sprendime *Merci convenzionali porto di Genova* (C-179/90, Rink. p. I-5889), 1994 m. gegužės 17 d. Sprendime *Corsica Ferries* (C-18/93,

Rink. p. I-1783) ir 1995 m. balandžio 6 d. Sprendime *RTE ir ITP prieš Komisiją* (C-241/91 P ir C-242/91 P, Rink. p. I-743), nagrinėjama „poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai EB 81 ir 82 straipsnių prasme“ sąvoka.

- ⁶³ Vienintelis apeliančės cituotas sprendimas, susijęs su „didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų“ sąvoka, būtent 1995 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Tremblay ir kt. prieš Komisiją* (T-5/93, Rink. p. II-185), taip pat nėra svarbus šioje byloje. Iš tikrųjų iš šio sprendimo 40 punkto matyti, kad Pirmosios instancijos teismas panaikino Komisijos sprendimą dėl motyvavimo stokos, nes juo buvo atmesti skundai, kuriuose skundžiama dėl nacionalinės rinkos padalijimo įvairioms valstybių narių autorių teisių administravimo organizacijoms sudarant abipusio atstovavimo sutartis. Tačiau šios bylos aplinkybės yra kitokios.
- ⁶⁴ Darytina išvada, kad antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį pagrindus reikia atmesti.

Dėl penktojo apeliacinio skundo pagrindo

— Šalių argumentai

- ⁶⁵ Apeliančė ginčija skundžiamo sprendimo 54 punkte dėstomą teiginį, kad ji nepateikė jokio konkretaus įrodymo, patvirtinančio esamus ar potencialius didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus. Apeliančės manymu, pagal EB 81 ir 82 straipsnius nereikalaujama, kad būtų didelis bendrosios rinkos veikimo sutrikimas, pakanka, kad toks sutrikimas būtų galimas. Šiuo klausimu ji mano, kad atsižvelgiant į tam tikrus įrodymus – dauguma jų jau buvo nurodyta aptariant ketvirtąjį pagrindą – galimas

poveikis Bendrijos vidaus prekybai yra akivaizdus. Todėl, jos teigimu, Pirmosios instancijos teismas klaidingai aiškino EB 81 ir 82 straipsnius.

⁶⁶ Komisija atsikerta, kad apeliantė klaidingai skaitė skundžiamo sprendimo 42, 48–50, 54 ir 55 punktus, nes Pirmosios instancijos teismo nuoroda į „esamus ar potencialius“ didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus turi būti vertinama atsižvelgiant į apeliančės pateiktus įrodymus.

— Teisingumo Teismo vertinimas

⁶⁷ Penktuoju pagrindu apeliantė kritikuoja skundžiamo Pirmosios instancijos teismo sprendimo 54 punkto teiginį, kad ji nepateikė jokio konkretaus įrodymo, patvirtinančio esamus ar galimus didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus, o tik bandė įrodyti, kad skundžiami veiksmai galbūt daro poveikį Bendrijos vidaus prekybai EB 81 ir 82 straipsnių prasme.

⁶⁸ Kaip matyti iš šio sprendimo 48 punkto, net darant prielaidą, kad, kaip teigia apeliantė, skundžiami veiksmai galbūt daro poveikį Bendrijos vidaus prekybai EB 81 ir 82 straipsnių prasme, toks poveikis pats savaime nesukelia galimų didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų.

- 69 Iš to darytina išvada, kad penktasis pagrindas yra atmestinas kaip nesvarbus.
- 70 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 71 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas, o apeliantė pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš *AEPI Elliniki Etaireia pros Protsasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.